Datum van inontvangstneming	:	15/04/2025

Zaak C-65/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

29 januari 2025

Verwijzende rechter:

Tribunale di Brindisi (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 oktober 2024

Verzoekende partij:

IFIS NPL INVESTING SpA

Verwerende partijen:

JM

OT

VR

CL

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Procedure tot tenuitvoerlegging op onroerend goed op grond van een betalingsbevel

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van het Unierecht, met name de regeling inzake de bestrijding van het witwassen van geld (antiwitwasregeling) en de algemene beginselen van doeltreffende bescherming, transparantie en objectieve goede trouw, teneinde vast te stellen:

a) of het in de weg staat aan een nationale regeling als de Italiaanse regeling die van kracht was voordat richtlijn 2021/2167 in nationaal

recht werd omgezet, volgens welke collectieve overdrachten van niet-renderende leningen zijn toegestaan, voor dergelijke overdrachten geen vormvoorschriften gelden, en bovendien de entiteiten die zich bezighouden met de collectieve overdracht van dergelijke leningen niet zijn onderworpen aan het toezicht waaronder financiële intermediairs staan en buiten de werkingssfeer van de antiwitwasregeling vallen;

b) of de collectieve overdrachten van niet-renderende leningen die zijn verricht overeenkomstig de voornoemde nationale regeling die van kracht was voordat richtlijn 2021/2167 in nationaal recht werd omgezet, nietig zijn, en of de entiteiten die niet zijn onderworpen aan toezicht dat met name tot doel heeft het witwassen van geld te voorkomen, het recht hebben om die leningen in te vorderen.

Prejudiciële vragen

„A) Moeten het Unierecht, en met name de regeling inzake de bestrijding van het witwassen van geld, evenals de algemene beginselen van doeltreffende bescherming, transparantie, en objectieve goede trouw met de daaruit voortvloeiende informatieverplichtingen, worden geacht in de weg te staan, en zo ja, onder welke voorwaarden, aan een nationale regeling op het gebied van collectieve (of cumulatieve) overdracht van niet-renderende leningen – die van toepassing was op de concrete situatie die zich voordeed vóór de goedkeuring van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 116 van 30 juli 2024, dat in werking is getreden op 13 augustus 2024 en waarbij richtlijn [(EU) 2021/2167)] in nationaal recht is omgezet, – met de volgende kenmerken:

a) zij schrijft niet voor, als geldigheidsvereiste of als bewijsvereiste, dat de overdracht schriftelijk wordt vastgelegd, met name in de vorm van een authentieke akte of een gewaarmerkte onderhandse akte, of in een andere vorm waarmee de dagtekening kan worden aangetoond, en dit geldt met name ook indien de contractant waarvan de leningen worden overgedragen een consument is;

b) tot aan de inwerkingtreding van het voormelde wetsbesluit gold voor entiteiten die zich bezighouden met collectieve overdrachten geen verplichting tot inschrijving in een aan toezicht onderworpen register, aangezien die entiteiten volgens de [Corte di cassazione (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Italië)] geen financiële activiteiten verrichten, met als gevolg dat zij, doordat een authentieke akte niet verplicht is, tevens automatisch buiten de werkingssfeer van de regeling inzake de bestrijding van het witwassen van geld vallen?

B) Indien het Hof oordeelt dat die regeling in strijd is met het Unierecht, legt de Unieregeling, zoals beschreven, om het nuttig effect van communautaire belangen te beschermen, dan de radicale sanctie op van nietigheid:

a) van de overdrachten die hebben plaatsgevonden toen de regeling van vóór de goedkeuring van het wetsbesluit tot omzetting van [richtlijn 2021/2167] in nationaal recht, nog van kracht was?

b) van de volmachten tot inning die zijn verleend aan entiteiten die niet zijn ingeschreven in een register dat onder toezicht staat van de onafhankelijke sectorale autoriteit die is belast met de controle op de naleving van de regeling inzake de bestrijding van het witwassen van geld?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

VWEU, met name de artikelen 12, 114 en 169;

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met name artikel 38;

Verordening (EG) nr. 1606/2002; verordening (EU) nr. 2010/1093; verordening (EU) nr. 575/2013, met name de artikelen 99 en 178; richtlijn (EU) 2015/849; verordening (EU) 2018/1672; richtlijn (EU) 2018/843; richtlijn (EU) 2019/1153; richtlijn (EU) 2021/2167, met name artikel 10.

Aangehaalde rechtspraak van de Unie

Arresten van het Hof van 14 december 1971, Politi/Ministero delle finanze, C-43/71, EU:C:1971:122; 4 december 1974, [redacted]Home Office, C-41/74, EU:C:1974:133; 5 april 1979, [redacted] C-148/78, EU:C:1979:110; 19 januari 1982, [redacted] C-8/81, EU:C:1982:7; 30 september 1987, [redacted]Stadt Schwäbisch Gmünd, C-12/86, EU:C:1987:400; 12 december 1990, [redacted]Franse Staat, C-100/89 en C-101/89, EU:C:1990:456; 10 november 1992, Hansa Fleisch/Landrat des Kreises Schleswig-Flensburg, C-156/91, EU:C:1992:423; 14 oktober 2004, Omega, C-36/02, EU:C:2004:614; 1 juli 2010, [redacted] C-194/08, EU:C:2010:386; 22 april 2021, Profi Credit Slovakia, C-485/19, EU:C:2021:313, dictum; 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-609/19, EU:C:2021:469, en 17 mei 2022, SPV Project 1503, C-693/19, EU:C:2022:395.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Regio decreto n. 773 - Approvazione del testo unico delle leggi di pubblica sicurezza (koninklijk besluit nr. 773 - Goedkeuring van de gecoördineerde tekst van de wetten op de openbare veiligheid) van 18 juni 1931

Codice civile (burgerlijk wetboek), met name de artikelen 1260, 1264 en 2721.

Artikel 1260 luidt als volgt:

„*De crediteur kan zijn vordering onder bezwarende titel of om niet overdragen, ook zonder toestemming van de debiteur, mits de vordering geen strikt persoonlijk karakter heeft en de overdracht niet bij wet verboden is.* [...].”

Artikel 1264 bepaalt:

„*De overdracht heeft werking ten aanzien van de betrokken debiteur wanneer de debiteur de overdracht heeft aanvaard of daarvan in kennis is gesteld.* [...].”

In artikel 2721 staat te lezen:

„*Bij overeenkomsten is getuigenbewijs niet toegestaan wanneer de waarde van het voorwerp hoger is dan 2,58 EUR* [...]. *De rechterlijke autoriteit kan getuigenbewijs evenwel toelaten bij hogere bedragen dan het voornoemde bedrag, rekening houdend met de hoedanigheid van de partijen, de aard van de overeenkomst en alle andere omstandigheden.*”

Decreto legislativo n. 385 - Testo unico delle leggi in materia bancaria e creditizia (wetsbesluit nr. 385 - Gecoördineerde tekst van de wetten op het bank- en kredietwezen; hierna: „ T.U.B.”) van 1 september 1993, met name de artikelen 58, 106, 107, 108, 109, en 110.

Artikel 58 luidt als volgt:

„[...]

2. De overnemende bank geeft kennis van de overdracht door deze in te schrijven in het handelsregister en bekend te maken in de Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana. De Banca d'Italia kan aanvullende vormen van bekendmaking vaststellen.

[...]

4. Ten aanzien van de debiteuren wier vorderingen wordt overgedragen hebben de in lid 2 bedoelde bekendmakingsverplichtingen de in artikel 1264 van de codice civile vermelde gevolgen. [...].”

Artikel 106 bepaalt:

„*1. De activiteit van het verlenen van elke vorm van financiering aan het publiek mag uitsluitend worden verricht door erkende financiële intermediairs die zijn ingeschreven in een speciaal register dat wordt bijgehouden door de Banca d'Italia.*

2. Naast de in lid 1 bedoelde activiteiten mogen financiële intermediairs:

a) elektronisch geld uitgeven en betalingsdiensten verrichten, mits zij daarvoor een vergunning hebben verkregen overeenkomstig artikel 114-quinquies, lid 4, en in het desbetreffende register zijn ingeschreven, of uitsluitend betalingsdiensten verrichten, mits zij daarvoor een vergunning hebben verkregen overeenkomstig artikel 114-novies, lid 4, en in het desbetreffende register zijn ingeschreven;

b) beleggingsdiensten verrichten, mits zij daarvoor een vergunning hebben verkregen overeenkomstig artikel 18, lid 3, van wetsbesluit nr. 58 van 24 februari 1998;

c) alle andere activiteiten verrichten die hun bij wet zijn toegestaan, alsmede daarmee verbonden of ondersteunende activiteiten, met inachtneming van de door de Banca d'Italia vastgestelde voorschriften.

3. De Ministro dell'Economia e delle Finanze (minister van Economische Zaken en Financiën) specificeert, na raadpleging van de Banca d'Italia, de inhoud van de in lid 1 bedoelde activiteiten, alsmede in welke omstandigheden de activiteiten ten aanzien van het publiek mogen worden verricht."

In artikel 107 staat te lezen:

„*1. De Banca d'Italia verleent financiële intermediairs een vergunning om hun activiteit uit te oefenen indien aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) zij hebben de vorm van een naamloze vennootschap, een commanditaire vennootschap op aandelen, een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid of een coöperatie;

b) de statutaire zetel en het hoofdkantoor liggen op het grondgebied van de Italiaanse Republiek;

c) het gestorte kapitaal bedraagt ten minste het door de Banca d'Italia vastgestelde bedrag, ook afhankelijk van het soort werkzaamheden;

d) de intermediair dient een programma betreffende de initiële activiteit en organisatiestructuur in, samen met de oprichtingsakte en de statuten;

e) de houders van de in artikel 19 genoemde deelnemingen voldoen aan de in dat artikel vermelde voorwaarden voor de verlening van de vergunning;

e-bis) de personen die bestuurs-, directie- of toezichtsfuncties uitoefenen voldoen aan de vereisten daarvoor, zoals bepaald in artikel 110;

f) tussen financiële intermediairs of entiteiten van de groep waarvan zij deel uitmaken en andere entiteiten mogen geen nauwe banden bestaan die de daadwerkelijke uitoefening van toezicht kunnen belemmeren;

g) het ondernemingsdoel blijft beperkt tot de in artikel 106, leden 1 en 2, genoemde activiteiten.

2. De Banca d'Italia weigert de vergunning indien uit de controle van de in lid 1 genoemde voorwaarden blijkt dat geen gezonde en prudente bedrijfsvoering kan worden gegarandeerd.

3. De Banca d'Italia stelt de procedure voor vergunningverlening vast, bepaalt in welke gevallen de vergunning wordt ingetrokken of komt te vervallen, indien de vergunninghoudende intermediair niet met de activiteit is begonnen, en stelt de uitvoeringsbepalingen van dit artikel vast."

Artikel 108, in de door de verwijzende rechter aangehaalde versie (die van kracht was van 27 juni 2015 tot en met 29 november 2021), bepaalde het volgende:

„*1. De Banca d'Italia stelt algemene voorschriften vast met betrekking tot: corporate governance, kapitaaltoereikendheid, risicobeperking in de verschillende configuraties, de administratieve en boekhoudkundige organisatie, interne controles en belonings- en stimuleringssystemen, alsmede de informatie over de voornoemde onderwerpen die aan het publiek moet worden bekendgemaakt. Indien de situatie dit vereist, kan de Banca d'Italia ter zake van de voornoemde onderwerpen specifieke maatregelen opleggen aan individuele intermediairs. Met betrekking tot bepaalde soorten activiteiten kan de Banca d'Italia eveneens voorschriften vaststellen om de regelmatige uitoefening ervan te verzekeren.*

2. In de overeenkomstig lid 1 vastgestelde voorschriften wordt bepaald dat financiële intermediairs gebruik mogen maken van: a) kredietrisicobeoordelingen die zijn afgegeven door vennootschappen of externe entiteiten als bedoeld in artikel 53, lid 2 bis, onder a); b) interne risicometingssystemen om de kapitaalvereisten te bepalen, na daartoe toestemming van de Banca d'Italia te hebben verkregen.

3. De Banca d'Italia kan: a) bestuurders, commissarissen en leidinggevenden van financiële intermediairs oproepen om de situatie daarvan te onderzoeken; b) opdragen dat de collegiale organen van financiële intermediairs worden bijeengeroepen en daarbij hun agenda vaststellen en bepaalde besluiten voorstellen; c) de collegiale organen van financiële intermediairs zelf bijeenroepen indien de bevoegde organen geen uitvoering hebben gegeven aan het bepaalde onder b); d) indien de situatie zulks vereist, voor de in lid 1 genoemde onderwerpen specifieke maatregelen vaststellen ten aanzien van individuele financiële intermediair , ook ter zake van: de beperking van de activiteiten of van de territoriale structuur; het verbod om bepaalde transacties, ook van vennootschappelijke aard, uit te voeren en om winsten of andere vermogensbestanddelen uit te keren, alsmede, met betrekking tot financiële instrumenten die als toetsingsvermogen kunnen worden aangemerkt, het verbod op rentebetalingen; d-bis) opdragen dat een of meer personen met bestuurs-, directie- en toezichtsfuncties uit hun functie worden ontheven indien hun aanblijven nadelig is voor de gezonde en prudente bedrijfsvoering van de financiële intermediair; ontheffing uit hun functie wordt niet opgedragen indien er sprake is van gronden voor verval als bedoeld in artikel 26, tenzij er een dringende noodzaak voor ontheffing bestaat.

3-bis. De Banca d'Italia kan ook de bestuurders, commissarissen en leidinggevenden oproepen van entiteiten waaraan essentiële of belangrijke bedrijfsfuncties zijn uitbesteed.

4. Financiële intermediairs sturen de Banca d'Italia periodieke verslagen en andere opgevraagde gegevens en documenten op de wijze en binnen de termijnen die door de Banca d'Italia worden vastgesteld. Zij sturen tevens hun jaarrekeningen op de wijze en binnen de termijnen die door de Banca d'Italia worden vastgesteld.

4-bis. De Banca d'Italia kan aan of ook via het personeel van financiële intermediairs informatie opvragen.

4-ter. De in lid 4 genoemde verplichtingen gelden ook voor entiteiten waaraan financiële intermediairs essentiële of belangrijke bedrijfsfuncties hebben uitbesteed en voor het personeel van die entiteiten.

5. De Banca d'Italia kan inspecties uitvoeren bij financiële intermediairs of bij entiteiten waaraan essentiële of belangrijke bedrijfsfuncties zijn uitbesteed, en hun verzoeken om overlegging van de documenten en stukken die zij noodzakelijk acht.

6. Bij de uitoefening van de in dit artikel vermelde bevoegdheden neemt de Banca d'Italia evenredigheidscriteria in acht, rekening houdend met de operationele, dimensionele en organisatorische complexiteit van de intermediairs en met de specifieke aard van de verrichte activiteit.

Artikel 109, in de door de verwijzende rechter aangehaalde versie (die van kracht was van 27 juni 2015 tot en met 29 november 2021), luidde als volgt:

„*1. De Banca d'Italia stelt voorschriften vast om te bepalen welke van de entiteiten die niet onderworpen zijn aan geconsolideerd toezicht als bedoeld in hoofdstuk II, titel III, of wetsbesluit nr. 58 van 24 februari 1998, de financiële groep vormen, die bestaat uit een of meer financiële intermediairs, banken van buiten de Europese Unie en financieringsmaatschappijen zoals gedefinieerd in artikel 59, lid 1, onder b). Moederonderneming is de financiële intermediair of financieringsmaatschappij die rechtstreeks of indirect zeggenschap uitoefent over de andere leden van de groep.*

2. De Banca d'Italia kan, naast de in lid 1 bedoelde entiteiten die de financiële groep vormen, toezicht op geconsolideerde basis uitoefenen op: a) financiële intermediairs en bancaire, financiële en instrumentele vennootschappen waarvan ten minste twintig procent in handen is van vennootschappen die tot een financiële groep behoren of van een financiële intermediair; b) financiële intermediairs en bancaire, financiële en instrumentele vennootschappen die geen deel uitmaken van een financiële groep, maar onder zeggenschap staan van de natuurlijke of rechtspersoon die zeggenschap uitoefent over een financiële groep of een financiële intermediair; c) andere vennootschappen dan financiële intermediairs en bancaire, financiële en instrumentele vennootschappen, indien zij onder

zeggenschap staan van een financiële intermediair of indien vennootschappen die tot een financiële groep behoren, ook gezamenlijk, een meerderheidsbelang hebben.

3. Voor de uitoefening van toezicht als bedoeld in de leden 1 en 2 kan de Banca d'Italia: a) de moederonderneming door middel van algemene of specifieke maatregelen instructies geven betreffende de financiële groep als geheel of onderdelen daarvan met betrekking tot de in artikel 108, lid 1, genoemde onderwerpen. Artikel 108 is ook van toepassing op de financiële groep. In de door de Banca d'Italia gegeven instructies voor de uitoefening van het toezicht op geconsolideerde basis kan, ook ten aanzien van individuele financiële intermediairs, rekening worden gehouden met de situatie van de in lid 2, onder a) en b), bedoelde entiteiten. De Banca d'Italia kan ook instructies geven aan slechts één of enkele leden van de financiële groep; b) van de vennootschappen die deel uitmaken van de financiële groep verlangen dat zij onder de voorwaarden en op de wijze die zij zal vaststellen, al dan niet periodiek, situaties en gegevens, alsmede alle andere nuttige informatie meedelen. Daarnaast kan zij bij de in lid 2, onder c), bedoelde entiteiten, en bij de vennootschappen die zeggenschap over de financiële intermediair uitoefenen en niet tot de financiële groep behoren, de informatie opvragen die nuttig is om toezicht op geconsolideerde basis te kunnen uitoefenen; deze entiteiten delen de moederonderneming of de financiële intermediair de situaties, gegevens en informatie mede die nodig zijn om toezicht op geconsolideerde basis te kunnen uitoefenen; c) inspecties uitvoeren en de overlegging verlangen van documenten en stukken die zij noodzakelijk acht; inspecties bij andere dan bancaire, financiële en instrumentele vennootschappen hebben uitsluitend tot doel de juistheid van de voor consolidatiedoeleinden verstrekte gegevens en informatie te verifiëren. De onder deze letter vermelde bevoegdheden kunnen ook worden uitgeoefend op entiteiten waaraan essentiële of belangrijke bedrijfsfuncties zijn uitbesteed.

3-bis. De Banca d'Italia kan het personeel van de in lid 3, onder b), vermelde entiteiten om informatie vragen, ook via deze entiteiten en voor dezelfde doeleinden als in die bepaling zijn vermeld.

3-ter. De in lid 3, onder b), vermelde verplichtingen en bevoegdheden gelden ook voor entiteiten waaraan essentiële of belangrijke bedrijfsfuncties zijn uitbesteed."

Artikel 110, in de door de verwijzende rechter aangehaalde versie (die van kracht was van 13 december 2016 tot en met 29 november 2021), bepaalde het volgende:

„*1. De bepalingen van de artikelen 19, 20, 21, 22, 23, 24, 47, 52, artikel 61, leden 4 en 5, en de artikelen 62, 63, 64, 78 en 82 zijn van overeenkomstige toepassing op financiële intermediairs. De in artikel 19 bedoelde maatregelen worden vastgesteld door de Banca d'Italia.*

1-bis. Op personen die bestuurs-, directie- en toezichtsfuncties bij financiële intermediairs uitoefenen is artikel 26 van toepassing, met uitzondering van lid 3,

onder c) en e); in het in artikel 26 bedoelde besluit kan worden bepaald dat de in lid 3, onder c), van dat artikel vastgestelde bekwaamheidscriteria van toepassing zijn, rekening houdend met de operationele, dimensionele en organisatorische complexiteit van de intermediairs en met de specifieke aard van de uitgeoefende activiteit.

1-ter. Op houders van de in artikel 19 vermelde deelnemingen in financiële intermediairs is artikel 25 van toepassing, met uitzondering van lid 2, onder b); in het in artikel 25 bedoelde besluit kan worden bepaald dat de in lid 2, onder b), van dat artikel vastgestelde bekwaamheidscriteria van toepassing zijn, rekening houdend met de operationele, dimensionele en organisatorische complexiteit van de intermediairs en met de specifieke aard van de uitgeoefende activiteit."

Legge n. 130 - Disposizioni sulla cartolarizzazione dei crediti (wet nr. 130 houdende bepalingen betreffende de securitisatie van schulden) van 30 april 1999, met name artikel 3, dat de verwijzende rechter in de oorspronkelijke versie heeft aangehaald, waarvan de laatste alinea luidde als volgt:

„*Op de ontvangende vennootschap en de doelvennootschap zijn de bepalingen van Titel V van de [T.U.B.] van toepassing, met uitzondering van artikel 106, lid 2 en lid 3, onder b) en c), alsmede de overeenkomstige sanctiebepalingen in Titel VIII van die wet.*"

Decreto legislativo n. 206 - Codice del consumo, a norma dell'articolo 7 della legge 29 luglio 2003, n. 229 (wetsbesluit nr. 206 tot vaststelling van het consumentenwetboek op grond van artikel 7 van wet nr. 229 van 29 juli 2003) van 6 september 2005, in het bijzonder artikel 33.

Decreto legislativo n. 231 - Attuazione della direttiva 2005/60/CE concernente la prevenzione dell'utilizzo del sistema finanziario a scopo di riciclaggio dei proventi di attività criminose e di finanziamento del terrorismo nonché della direttiva 2006/70/CE che ne reca misure di esecuzione (wetsbesluit nr. 231 tot uitvoering van richtlijn 2005/60/EG tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en van richtlijn 2006/70/EG tot vaststelling van uitvoeringsmaatregelen daarvan) van 21 november 2007.

Decreto [del Ministro dell'Economia e delle Finanze] n. 53 - Regolamento recante norme in materia di intermediari finanziari in attuazione degli articoli 106, comma 3, 112, comma 3, e 114 del decreto legislativo 1 settembre 1993, n. 385, nonché dell'articolo 7-ter, comma 1-bis, della legge 30 aprile 1999, n. 130 [besluit (van de minister van Economie en Financiën) nr. 53 - Regeling houdende voorschriften betreffende financiële intermediairs ter uitvoering van artikel 106, lid 3, artikel 112, lid 3, en artikel 114 van wetsbesluit nr. 385 van 1 september 1993, alsmede artikel 7-ter, lid 1-bis, van wet nr. 130 van 30 april 1999) van 2 april 2015, met name artikel 2, met het opschrift „Verlening van elke vorm van financiering", dat als volgt luidt:

„*1. Onder het verlenen van elke vorm van financiering wordt verstaan de verlening van krediet, met inbegrip van de verlening van garanties ter vervanging van het krediet en het stellen van borgtochten. Deze activiteit omvat onder andere elke soort financiering die wordt verstrekt in de vorm van:*

a) financiële leasing;

b) aankoop van vorderingen onder bezwarende titel;

c) consumentenkrediet zoals gedefinieerd in artikel 121 T.U.B.;

d) hypothecair krediet;

e) verpanding;

f) verlening van borgstellingen, aval, documentair krediet, aanvaarding, endossement, kredietтoezegging, alsmede elke andere vorm van verlening van garanties en borgtochten.

2. Naast de in de wet genoemde gevallen vormen de volgende activiteiten geen verlening van financiering:

a) de aankoop van btw-kredieten met betrekking tot de levering van goederen en diensten in de bij wet bepaalde gevallen;

b) de onvoorwaardelijke aankoop van schuldvorderingen door vennootschappen die een vergunning hebben voor buitengerechtelijke incassoactiviteiten als bedoeld in artikel 115 van de Testo unico delle leggi di pubblica sicurezza, indien aan de volgende voorwaarden is voldaan:

1) de schuldvorderingen zijn verworven met het oog op inning ervan en zijn overgedragen door:

i. banken of andere financiële intermediairs die onder toezicht van de Banca d'Italia staan en deze schuldvorderingen als dubieus hebben bestempeld, of

ii. andere dan de onder i) bedoelde entiteiten, mits het schuldvorderingen betreft op debiteuren die in staat van insolventie verkeren, ook indien zulks niet door de rechter is vastgesteld, of in een in wezen vergelijkbare situatie zoals vastgesteld door de bevoegde vennootschapsorganen; het bestaan van zakelijke of persoonlijke zekerheden is in dit verband niet relevant;

2) de financieringen die de verkrijgende vennootschap van derden heeft ontvangen mogen niet meer bedragen dan het totale nettovermogen;

3) de verkregen schuldvorderingen worden geïnd zonder nieuwe financieringsovereenkomsten met de betrokken debiteuren te sluiten, de bestaande overeenkomsten te vernieuwen of de contractuele voorwaarden te wijzigen;

vervroegde aflossing en uitstel van betaling zijn voor deze doeleinden niet relevant."

Decreto legislativo n. 116 - Recepimento della direttiva (UE) 2021/2167, del Parlamento europeo e del Consiglio, del 24 novembre 2021, relativa ai gestori di crediti e agli acquirenti di crediti e che modifica le direttive 2008/48/CE e 2014/17/UE (wetsbesluit nr. 116 tot omzetting in nationaal recht van richtlijn (EU) 2021/2167 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2021 inzake kredietservicers en kredietkopers en tot wijziging van de richtlijnen 2008/48/EG en 2014/17/EU) van 30 juli 2024.

Aangevoerde nationale rechtspraak

Arresten van de Corte di cassazione, IIIe civiele kamer, van 7 februari 2012, nr. 1684; Ie civiele kamer, van 17 maart 2006, nr. 5997; Ie civiele kamer, van 2 maart 2016, nr. 4116; VIe civiele kamer, van 29 september 2020, nr. 20495;

Beschikkingen van de Corte di cassazione, Ie civiele kamer, van 29 december 2017, nr. 31188; Ie civiele kamer, van 19 februari 2019, nr. 4713; Ie civiele kamer, van 28 februari 2020, nr. 5617; VIe civiele kamer, van 5 november 2020, nr. 24798; VIe civiele kamer, van 20 juli 2022, nr. 22754; Ie civiele kamer, van 20 juli 2023, nr. 21821; IIIe civiele kamer, van 18 maart 2024, nr. 7243; beschikking van de Tribunale di Firenze (rechter in eerste aanleg Florence, Italië), IIIe civiele kamer, van 27 mei 2024;

Beschikking van de Corte di cassazione, in voltallige zitting, van 17 mei 2024, nr. 13749/2024.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

1 Verzoekster in het hoofdgeding stelt dat zij thans houdster is van de vordering met betrekking waartoe het betalingsbevel is uitgevaardigd dat aan het onderhavige geding ten grondslag ligt (hierna: „litigieuze vordering"). De litigieuze vordering is volgens haar, samen met andere vorderingen, het voorwerp geweest van meerdere collectieve overdrachten tussen verschillende partijen en uiteindelijk aan verzoekster overgedragen.

2 In dit verband merkt de verwijzende rechter op dat het dossier waarover hij beschikt de overdrachtsovereenkomsten met de bijbehorende lijsten van overgedragen vorderingen bevat. Dit zijn schriftelijke overeenkomsten, maar geen authentieke akten en ook geen gewaarmerkte onderhandse akten.

3 De verwijzende rechter merkt op dat in de stukken in het hoofdgeding wordt verwezen naar bekendmakingen in de Gazzetta Ufficiale betreffende meerdere overdrachten die specifiek betrekking hadden op de litigieuze vordering. Een aantal van deze bekendmakingen heeft een algemene strekking, aangezien de

vermelding van de overgedragen vorderingen betrekking heeft op perioden die ook zeer lang kunnen zijn.

4 Daarnaast wijst de verwijzende rechter erop dat een aantal contractpartijen bij van de verschillende overdrachten die specifiek de litigieuze vordering betroffen, niet waren ingeschreven in het register dat onder toezicht van de Banca d'Italia staat. De partijen die daarentegen wel in dat register waren ingeschreven, waren verplicht om zich intern te organiseren overeenkomstig de voorschriften van de nationale antiwitwasregeling.

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

5 Verzoekster in het hoofdgeding stelt dat zij thans houdster is van de litigieuze vordering. Wat verweerders betreft, blijkt uit de verwijzingsbeslissing dat een aantal van hen behoort tot de debiteuren tegen wie het betrokken betalingsbevel is uitgevaardigd, terwijl de andere eigenaren zijn van de onroerende goederen waarop de gedwongen tenuitvoerlegging in het hoofdgeding betrekking heeft.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

6 Volgens de verwijzende rechter is de nationale regeling inzake de collectieve overdracht van niet-renderende leningen in de nationale rechtspraak aldus uitgelegd dat de entiteiten die dergelijke overdrachten verrichten niet verplicht zijn om zich in te schrijven in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register. Zij staan bijgevolg niet onder toezicht van de Banca d'Italia en zijn vrijgesteld van de verplichtingen die gelden voor de in dat register ingeschreven entiteiten, met name de naleving van de nationale antiwitwasregeling en het nemen van specifieke maatregelen voor hun interne organisatie.

7 De verwijzende rechter wijst er daarnaast op dat de nationale wetgeving met betrekking tot overeenkomsten niet voorschrijft dat zij schriftelijk worden opgesteld, bijvoorbeeld in de vorm van een openbare akte of een gewaarmerkte onderhandse overeenkomst, of op een andere wijze waarmee de dagtekening van die overeenkomsten kan worden aangetoond. Hieruit volgt dat de nationale regeling inzake de collectieve overdracht van niet-renderende leningen niet geschikt is om witwassen van geld te voorkomen.

8 De verwijzende rechter vraagt zich bijgevolg af of de nationale regeling inzake de collectieve overdracht van niet-renderende leningen – in het bijzonder de regeling die van kracht was vóór decreto legislativo nr. 116/2024 waarbij richtlijn 2021/2167 in Italiaans recht is omgezet – verenigbaar is met de antiwitwasregeling van het Unierecht en met de algemene beginselen van doeltreffende bescherming, transparantie en goede trouw, ook wat betreft de informatieverplichtingen.

9 Wat de relevantie van de prejudiciële vragen voor het hoofdgeding betreft: indien het Hof zou oordelen dat de nationale regeling inzake de collectieve overdracht van niet-renderende leningen niet verenigbaar is met het Unierecht en dat de entiteiten die dergelijke overdrachten verrichten moeten zijn ingeschreven in het register van financiële intermediairs, zouden de in het hoofdgeding aan de orde zijnde overdrachten van vorderingen ongeldig kunnen worden geacht.

Securitisatie en overdracht van niet-renderende leningen

10 De verwijzende rechter wijst erop dat de collectieve overdracht van vorderingen kan worden bewerkstelligd door middel van securitisatie, dat wil zeggen een uitgifte van op de financiële markten verhandelbare effecten die de houders ervan rechten op deze vorderingen verlenen. Securitisatie is hoofdzakelijk geregeld bij wet nr. 130/1999, die entiteiten die een dergelijke activiteit uitoefenen verplicht tot registratie in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register.

11 Daarnaast kan een collectieve overdracht van vorderingen ook plaatsvinden zonder securitisatie. In dat geval zijn slechts bepaalde regels van toepassing, waaronder artikel 58 T.U.B. Volgens de verwijzende rechter bevat uitsluitend decreto legislativo nr. 116/2024, waarbij richtlijn 2021/2167 in nationaal recht is omgezet, een meer complete regeling inzake de collectieve overdracht van niet-renderende leningen.

12 De verwijzende rechter preciseert dat, wat de securitisatie betreft, artikel 2 van wet nr. 130/1999 bepaalt dat vorderingen uitsluitend kunnen worden geïnd door entiteiten die zijn ingeschreven in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register, zogeheten „servicers”. Aangezien deze servicers als financiële intermediairs in dat register zijn ingeschreven, waarborgen zij dat de vereisten van professionaliteit zijn vervuld en dat zij zijn onderworpen aan het prudentiële toezicht van de Banca d’Italia.

13 De verwijzende rechter voegt daaraan toe dat vaststaat dat servicers de uitvoering van bepaalde activiteiten betreffende de inning van vorderingen kunnen delegeren – onder hun toezicht – aan entiteiten die niet zijn ingeschreven in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register.

Overdracht van de vordering en het specifieke geval van de collectieve overdracht van vorderingen

14 Wat de werking van de overdracht van vorderingen betreft, herinnert de verwijzende rechter eraan dat de overdracht van een vordering volgens de algemene regel van het Italiaans burgerlijk wetboek gevolgen jegens de betrokken debiteur sorteert wanneer deze de overdracht heeft aanvaard of daarvan in kennis is gesteld. Voor de kennisgeving van de overdracht gelden voorts geen specifieke vormvereisten.

15 De bijzondere regeling van artikel 58 T.U.B. bepaalt daarentegen dat de overdracht van vorderingen in de daarin genoemde gevallen gevolgen ten aanzien van de betrokken debiteuren sorteert nadat de overdracht is ingeschreven in het handelsregister en is bekendgemaakt in de Gazzetta Ufficiale.

Kwalificatie van de collectieve overdracht van vorderingen in de regelgeving

16 De verwijzende rechter merkt op dat volgens artikel 106 T.U.B. inschrijving in het register van financiële intermediairs is vereist om financieringsactiviteiten te kunnen verrichten, terwijl artikel 2 van besluit nr. 53/2015 van de Ministro dell'Economia e delle Finanzie bepaalt dat de overdracht van niet-renderende leningen niet als een verlening van financiering wordt beschouwd, zodat daarvoor geen inschrijving vereist is.

17 Anders dan in artikel 2 van besluit nr. 53/2015 is bepaald, vormt de overdracht van niet-renderende leningen volgens die rechter vanuit economisch oogpunt een financieringsactiviteit die ertoe strekt leningen om te zetten in geld.

18 Desondanks zijn talrijke overdrachten van niet-renderende leningen verricht aan entiteiten die niet in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register zijn ingeschreven, zoals in de onderhavige zaak.

Nationale rechtspraak

19 In de nationale rechtspraak is in de eerste plaats onderscheid gemaakt tussen de overdracht van vorderingen en de verlening van financiering, waarbij is vastgesteld dat alleen voor deze laatste activiteit inschrijving in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register vereist is. De overdracht van vorderingen kan daarentegen niet worden aangemerkt als een financiële activiteit in de zin van artikel 106 T.U.B.; de cessionaris van de vordering heeft de betrokken debiteuren immers geen financiering in strikte zin verleend, aangezien hij slechts de eigendom van de vordering heeft verworven om deze te innen.

20 In de tweede plaats, wat betreft de securitisatie waarvoor inschrijving in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register verplicht is, is in de rechtspraak geoordeeld dat indien de entiteit die door de eigenaar van de vordering is gemachtigd om de vordering te innen, niet in dat register is ingeschreven, de rechtmatigheid van deze inning daardoor niet wordt aangetast.

21 In de derde plaats bestaan er in de nationale rechtspraak drie opvattingen over de vereisten voor het bewijs van de collectieve overdracht van vorderingen.

22 Volgens de eerste opvatting volstaat het om de overdracht van die vorderingen te bewijzen dat het in artikel 58 T.U.B. bedoelde bericht van bekendmaking in de Gazzetta Ufficiale wordt getoond, waarin de collectief overgedragen vorderingen per categorie zijn vermeld.

23 De verwijzende rechter meent dat volgens deze opvatting de regeling van het bewijs van de bekendmaking van de overdracht ten onrechte wordt gelijkgesteld met die van het bewijs dat de overdracht van de vordering heeft plaatsgevonden, terwijl dit verschillende regelingen zijn. Bovendien moet de wijze waarop de overgedragen vorderingen worden vermeld niet alleen qua beschrijving volledig zijn, maar ook objectief begrijpelijk.

24 Volgens de tweede opvatting, waaraan de verwijzende rechter de voorkeur geeft, moet rechtstreeks en schriftelijk bewijs worden geleverd om aan te tonen dat de vorderingen zijn overgedragen. In die context zou de bekendmaking in de Gazzetta Ufficiale dat de collectieve overdracht van de vorderingen heeft plaatsgevonden niet volstaan om het bestaan ervan te bewijzen, maar zou de crediteur-cessionaris daardoor worden vrijgesteld van de verplichting de betrokken debiteur in kennis te stellen.

25 Volgens de derde opvatting kan de overdracht van de vorderingen worden aangetoond op grond van bewijsvermoedens, door de cumulatieve overlegging van meerdere elementen, waaronder het bericht van bekendmaking in de Gazzetta Ufficiale als bedoeld in artikel 58 T.U.B. en brieven en verklaringen van de cedent. De verwijzende rechter is van oordeel dat loutere aanwijzingen niet volstaan om een dergelijke overdracht te bewijzen, en dat het werkelijke bestaan van de overdracht dus ambtshalve moet worden nagegaan, ook indien dergelijke aanwijzingen zijn gegeven.

Nationale regelgeving

26 Met betrekking tot artikel 106 T.U.B. wijst de verwijzende rechter erop dat de daarin neergelegde verplichting tot inschrijving in het register van financiële intermediairs tot doel heeft systeemrisico's ook met betrekking tot het witwassen van geld te voorkomen. Met dat oogmerk zijn de in dat register ingeschreven entiteiten verplicht om interne organisatorische maatregelen te nemen ter bestrijding van het witwassen van geld.

27 De verwijzende rechter merkt op dat artikel 107 T.U.B. uitdrukkelijk bepaalt dat de Banca d'Italia financiële intermediairs een vergunning verleent voor de uitoefening van hun activiteiten. Op grond van deze bepaling kan aan een dergelijke vergunning de voorwaarde worden verbonden dat de Banca d'Italia nagaat of is voldaan aan de vereisten voor een gezonde en prudente bedrijfsvoering van deze intermediairs, ook wat betreft hun organisatiestructuur.

28 Artikel 108 T.U.B. geeft aan welke toezichtbevoegdheden de Banca d'Italia heeft ten aanzien van financiële intermediairs. De verwijzende rechter herinnert eraan dat bij de uitoefening van deze bevoegdheden het algemene evenredigheidsbeginsel in acht moet worden genomen, en daarbij dus rekening moet worden gehouden met de omvang, de organisatiestructuur, de werkzaamheden en het soort activiteit van de betrokken intermediair. Tot slot bevat artikel 110 T.U.B. een slotbepaling, dat wil zeggen een restbepaling, waarin

is bepaald dat een deel van de regeling betreffende banken op financiële intermediairs van toepassing is.

Gevolgen indien de cessionaris van collectief overgedragen vorderingen niet is geregistreerd

29 De verwijzende rechter preciseert dat de overdracht van vorderingen buiten het kader van een securitisatie volgens de rechtspraak niet als financiële bemiddeling kan worden aangemerkt. Wat voorts de volmacht tot inning van vorderingen betreft die wordt verleend aan een entiteit die niet in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register is ingeschreven: het feit dat die entiteit niet is ingeschreven heeft geen invloed op de geldigheid van die volmacht, maar kan er uitsluitend toe leiden dat de Banca d'Italia administratieve sancties oplegt of dat er strafrechtelijke sancties worden opgelegd.

30 De verwijzende rechter vermeldt dat volgens de rechtsleer het feit dat een entiteit niet in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register is ingeschreven, tot gevolg heeft dat de overeenkomst ongeldig is omdat die entiteit niet gerechtigd is om die overeenkomst te sluiten. Bij deze uitlegging wordt echter geen rekening gehouden met het dwingende karakter van de regeling inzake de overdracht van vorderingen. In die context geldt volgens de verwijzende rechter daarentegen dat overeenkomsten tot overdracht van vorderingen die zijn gesloten door entiteiten die niet voldoen aan de vereisten om financieringsactiviteiten te kunnen verrichten, virtueel nietig zijn. Die nietigheid volgt in casu uit de schending van de bepaling die deze vereisten bevat, te weten artikel 106 T.U.B., die dwingend moet worden geacht, zoals overigens uit de rechtspraak van de lagere rechters blijkt.

31 Het dwingende karakter van de regels inzake financiële bemiddeling is volgens hem ook bevestigd in de rechtspraak van de hogere rechters, waarin is opgemerkt dat die regels tevens zijn opgelegd in het algemeen belang van de stabiliteit van de financiële markten.

32 De werking van de dwingende bepaling van artikel 106 T.U.B. wordt niet alleen gewaarborgd door het toezicht van de Banca d'Italia en de in de T.U.B. vastgestelde sancties, maar leidt ook tot nietigheid van overdrachten van vorderingen die in strijd zijn met dit artikel. Doordat in deze nietigheid is voorzien kunnen debiteuren immers schending van artikel 106 T.U.B. voor de rechter aanvoeren, ook jegens entiteiten die niet in het daarin bedoelde register zijn ingeschreven en derhalve niet aan toezicht van de Banca d'Italia zijn onderworpen.

Niet-verenigbaarheid van de overeenkomst tot overdracht van de vorderingen met het Unierecht

33 Volgens de verwijzende rechter kan de uitlegging dat de niet-nakoming van de in artikel 106 T.U.B. neergelegde registratieverplichting louter administratieve

gevolgen heeft – dat wil zeggen, gevolgen die beperkt blijven tot de betrekkingen tussen een marktdeelnemer en de Banca d'Italia – de doeltreffende bescherming van door het Unierecht erkende juridische situaties niet garanderen.

34 In dit verband herinnert de verwijzende rechter eraan dat de overdracht van niet-renderende leningen betrekking kan hebben op meerdere lidstaten en onder het strafrecht valt. In deze context zou een overdracht van vorderingen die is overeengekomen met een entiteit die niet in het in 106 T.U.B. bedoelde register is ingeschreven in het licht van de antiwitwasregeling en het transparantiebeginsel ongeldig worden geacht.

Unierecht

35 De verwijzende rechter herinnert er in het bijzonder aan dat de Europese Bankautoriteit in haar richtsnoeren, overeenkomstig verordening nr. 575/2013, een geharmoniseerde definitie heeft gegeven van dubieuze blootstellingen. De Europese Centrale Bank heeft op haar beurt in 2017 haar eigen leidraad inzake niet-renderende leningen vastgesteld, die een snelle afstoting van dergelijke leningen zou bevorderen.

36 De verwijzende rechter benadrukt dat richtlijn 2021/2167 strekt tot bevordering van de ontwikkeling van secundaire markten voor noodlijdende activa – dat wil zeggen markten waarop effecten worden verhandeld die reeds zijn overgedragen – door kredietnemers wier vorderingen worden overgedragen beter te beschermen, met inbegrip van kredietnemers die niet als consumenten worden aangemerkt.

37 Van de bij richtlijn 2021/2167 ingevoerde vormen van bescherming van kredietnemers wier vorderingen worden overgedragen, noemt de verwijzende rechter met name de invoering van informatieverplichtingen voor de cessionaris. Deze informatieverplichtingen vloeien voort uit het beginsel van objectieve goede trouw.

38 Volgens de verwijzende rechter hield de verplichting van objectieve goede trouw ook vóór de vaststelling van richtlijn 2021/2167 in dat een cessionaris van een vordering de betrokken debiteur voldoende informatie moet verstrekken over de overdracht van de betrokken vordering, onder meer door de overdrachtsovereenkomst te tonen.

Algemene beginselen van Unierecht

39 Na het verschil tussen verticale en horizontale werking van het Unierecht te hebben geïllustreerd, beschrijft de verwijzende rechter de rechtspraak van de Unie ter zake van de rechtstreekse werking van richtlijnen. Voorts is hij van oordeel dat de algemene beginselen van Unierecht niet uitsluitend dienen om situaties te regelen waarin de regelgeving niet uitdrukkelijk voorziet, maar ook een criterium vormen om de geldigheid van door particulieren gesloten overeenkomsten te beoordelen.

40 In dit verband wijst de verwijzende rechter erop dat de algemene beginselen van Unierecht horizontale werking hebben, dat wil zeggen dat zij rechtstreeks van toepassing zijn op de rechtsbetrekkingen tussen particulieren. Daaruit volgt dat een overeenkomst die een van deze beginselen schendt, ongeldig kan worden geacht.

41 Volgens de verwijzende rechter heeft een groot deel van de antiwitwasregeling van de Unie rechtstreekse werking, terwijl het transparantiebeginsel, in de zin van het recht van particulieren om kennis te nemen van juridische aangelegenheden die hun rechtssfeer betreffen, rechtstreeks van toepassing is op de contractuele betrekkingen tussen particulieren. In het bijzonder vereist het transparantiebeginsel in het consumentenrecht dat consumenten in staat worden gesteld om de inhoud van de overeenkomsten die zij sluiten te vernemen en te begrijpen.

42 Ten eerste maakt het transparantiebeginsel deel uit van de regeling van consumentenbescherming, die tot doel heeft een concurrerende markt tot stand te brengen. Dit doel wordt ook nagestreefd door middel van *private enforcement*, dat wil zeggen door particulieren in staat te stellen de rechten die zij als consument hebben, rechtstreeks af te dwingen.

43 Aangezien het transparantiebeginsel de kern vormt van de hele regeling van consumentenbescherming en aangezien het vereist dat de consument in staat wordt gesteld om de inhoud van overeenkomsten waarbij hij partij is te begrijpen, volgt uit dat beginsel a fortiori dat de consument het recht heeft om na te gaan wie daadwerkelijk de vorderingen op hem heeft en wie zijn tegenpartij is.

44 Ten tweede wijst de verwijzende rechter erop dat het beginsel van doeltreffende bescherming, net als het transparantiebeginsel, vereist dat indien een vordering jegens een consument wordt overgedragen, die consument in kennis wordt gesteld van zowel de overdracht van de vordering als de gegevens die nodig zijn om, in voorkomend geval, met de cessionaris te communiceren. De beschikking over dergelijke informatie is voor een consument een noodzakelijke voorwaarde om zijn rechten geldig te kunnen uitoefenen.

45 Volgens de verwijzende rechter is in het arrest van het Hof in zaak C-609/19 bepaald dat oneerlijke bedingen in een consumentenovereenkomst de consument niet binden en nietig moeten worden geacht, met als gevolg dat zij geen gevolgen kunnen sorteren voor de consument.

46 In de eerste plaats wijst de verwijzende rechter erop dat het Unierecht weliswaar beoogt de lidstaten te verplichten om alle noodzakelijke en evenredige maatregelen te nemen om het witwassen van geld te voorkomen, maar de Italiaanse regelgeving geen bepalingen bevat waarmee dat doel kan worden bereikt, aangezien voor de collectieve overdracht van vorderingen geen schriftelijke overeenkomst vereist is. Het aangaan van een overeenkomst in een

specifieke schriftelijke vorm, zoals een notariële akte, zou daarentegen inhouden dat antiwitwascontroles worden uitgevoerd.

47 De verwijzende rechter is van oordeel dat zowel de Italiaanse regeling op grond waarvan overeenkomsten voor de collectieve overdracht van vorderingen met entiteiten die niet in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register zijn ingeschreven, als de door dergelijke entiteiten gesloten overdrachtsovereenkomsten, schending van het Unierecht opleveren. Deze schending heeft tot gevolg dat dergelijke overeenkomsten nietig zijn, althans buiten toepassing moeten worden gelaten.

48 In de tweede plaats heeft het Unierecht tot doel een adequate bescherming van consumenten te waarborgen, ook wat betreft de informatie die hun ter beschikking moet worden gesteld. In dit verband zouden de partijen bij een overeenkomst tot overdracht van een vordering jegens een consument in het licht van de beginselen van goede trouw en doeltreffende bescherming verplicht zijn om die consument daarvan in kennis te stellen.

49 De verwijzende rechter merkt op dat de Italiaanse regeling die gold voordat richtlijn 2021/2167 in nationaal recht werd omgezet, niet vereiste dat entiteiten die zich bezighouden met de collectieve overdracht van niet-renderende leningen in enig register werden ingeschreven, zodat deze entiteiten niet aan het toezicht van de Banca d'Italia waren onderworpen. Volgens verwijzende rechter is ook besluit nr. 53/2015 in strijd met het Unierecht, voor zover daarin is bepaald dat de collectieve overdracht van vorderingen niet als financieringsactiviteit kan worden aangemerkt.

50 Hieruit volgt dat de regeling voor de overdracht van schuldvorderingen die gold voordat richtlijn 2021/2167 in nationaal recht werd omgezet, in haar geheel in strijd is met het Unierecht, en dat dit ten eerste leidt tot nietigheid van de collectieve overdrachten van vorderingen die zijn overeengekomen door entiteiten die niet zijn ingeschreven in het in artikel 106 T.U.B. bedoelde register, en ten tweede de verplichting met zich brengt dat overeenkomsten voor de overdracht van vorderingen op consumenten schriftelijk worden opgesteld.